

A sikátor

Miklovicz-Nyikos Mónika - 2023-02-16 08:36:12

fotó: Miklovicz-Nyikos Mónika

A debreceni Petőfi tér mögött vannak kisebb parkok meg utcák. A Vármegyeháza utcáról egy szűk sikátor vezet át a Varga utcára. Kellemes hely, nem sokan járnak erre, csak akik ismerősek itt. A sikátorban lévő felületek emiatt gyakorta különféle ábrákat kapnak, a falakat pár hónapon belül kijavítják, majd újra firkák következnek. Előfordul, hogy a közvilágítás sem működik errefelé, ilyenkor kissé félelmet keltő ez a szűk folyosó. Ugyanakkor mégis nyugodt perceket adhat, mivel általában csendes és békés. Nem csak kreativitásuk kiélésére használják a helyszínt, akik ismerik. Olyat is láttam már, hogy szelfiző lányok kattogtatták egymásról a képeket hosszú percekig egy bokor előtt, hiszen nem zavarta őket senki. Én is kihasználtam a hely különlegességét, itt gyakoroltuk sokszor [Luluval](#) a láb melletti sétát, mert tényleg nagyon ritka ott, hogy valami kizökkentse őt a koncentrációból. Azóta is nyugodtabban sétál ezen a helyen. Szűk, sötét, horrorfilmbe illő, mégis egyfajta biztonságot sugároz, egy olyan tér, ahol lehetsz egyedül, ahol senki sem lát, ahol nem félsz festeni, fotózni, kutyát trenírozni.

Gyakran járok én is erre, addig a két percig, míg itt áthaladok, olyan, mintha elbújnék a világ elől, mintha az a két perc felkészítene mindarra, ami utána következik: a valóságra, a problémákra, mindenre.

Egyik áthaladásom alkalmával egy középkorú hölgyet láttam az itteni kerítés tövében ülni. Beszélt. Közben bámult a szemben lévő festett motívumokra, mintha csak velük diskurálna. Közben dörzsölgette a kezét.

Elhaladtam mellette, egy percig gondolkodtam, hogy megszólítsam-e. Hátrafordultam, még mindig beszélt, nézte azokat a mintákat. Nem tűnt hajléktalannak, utólag arra is gondoltam, hogy talán telefonált valakivel, ilyen vezeték nélküli fülhallgatóval, és a sikátorba jött, hogy tudjon zavartalanul beszélgetni.

Másnap ismét láttam. Most csak ült, nézte azokat az ábrákat, nem beszélt. Ült, dörzsölte a kezét.

Fázott. Gyanús volt, hogy már második napja itt van. Mi történhetett vele? Miért ül itt a mínuszokban?

Lehajoltam hozzá. Megszólítottam: „Jó estét! Tudok bármiben segíteni?” A nő megrezzent a hangomra, nem számított ilyesmire. „Nem” – mondta. – „Csak hagyjon békén!” Bólintottam: „Rendben, csak úgy láttam, valami baj van. Biztosan minden rendben?” Ekkor kissé ingerültebb hangon válaszolt: „Igen, csak hagyjon!” Köszöntem neki, és elindultam.

Visszanéztem, ugyanabban a pózban ücsörgött, mint mikor megszólítottam. Következő nap már vártam, hogy lássam, hátha tényleg szüksége van valamire. Többé azonban nem ült ott, és azóta sem. Remélem, megoldódott, ha volt bármi problémája.

Talán nem akart mást ő sem, csak egyedül lenni. Két percre, vagy többre. Elbújni a világ elől. Csendben töprengeni. Nem félni. Megnyugodni.

[Itt olvasható a többi REGGELI FELES](#) - a Debreciner ébresztőrovata.

Ha fontosnak tartod, hogy a Debreciner folytathassa a munkáját, [akkor támogasd!](#) Rajtad múlik!